Tempore de verbo   Autschbach

In linguas de Europa verbo habe tres tempore praesente, praeterito et futuro.
Quod praesente non (verbo) (una)
a praesente es ~~indicato per nullo~~ suffixo; ~~ergo non es tempore. Ita grammaticos dice~~
~~gradu~~ que adjectivo habe tres gradu, positivo comparativo et superlativo, si habe nullo suffixo
aut suffixo de comparativo et de superlativo; etc.
Futuro es indicato in anglo et germanico (sine) suffixo, (periphrase) per verbo vol et debe.
Tempore plus importante es praeterito. Aliquo socio de Academia propone suffixo -ba,
de amaba, que in latino indica imperfecto, et es uno forma de praeterito; alio es
perfecto. Suffixo ba ~~[illegible]~~ concorda cum latino in typo.
amaba, habeba, legeba, (valeba, iba,) sed non in fugieba, audieba, fereba
facieba, era, potera, fieba,
In secundo loco, existe thema que termina in -ba et non es imperfecto.
faba, proba.
Me puta plus commodo suffixo i, existente in perfecto latino:
fui, (fuit) (fuit) ~~[illegible]~~ amavi, monui, legi, audivi, scripsi, cepi, dixi, feci,
Italiano fui, amai, lessi, vinsi, feci, ~~dissi~~.
Francese ~~aimai~~. Ergo Interlingua pote habe perfecto amai, legei, ~~finii~~,
audii, cum accento super vocale finale de thema: amài, legèi, ... sed
es plus commodo, de dispone suffixo i ab verbo,
(exceptione)
Ex. Qui bene laborat, bene vivit = que bene labora i, bene vive i.
Illos dona i ad illo uno tabula literaria et illo scribe i et dice i: me
nomen es Johannes.
Tunc thema de verbo mane invariato, et semper non pote ~~[illegible]~~ invenire illo in
vocabulario.
Elemento i habe valore logico: "Illo dona i" vale "illo dona in praeterito"; ergo
i = in praeterito.